

50 РОКІВ ВІДДАНІ СПРАВІ ХІРУРГІЇ

27 липня лікар-хірург КЗ "Зарічненська ЦРЛ" Олександр Іванович Ткач відзначив піввіковий ювілей своєї професійної діяльності. На його рахунку понад шість тисяч проведених операцій і стільки ж врятованих людських життів. Серед державних відзнак і нагород – почесне звання "Заслужений лікар УРСР", орден "Знак Пошани", грамота МОЗ України. І понад усім цим - величезна повага краян-земляків, колег, когорти учнів - за високий професіоналізм, відданість справі і не менші людські чесноти.

Піввіковий ювілей лікарської практики, та ще й в області хірургії – це вагомий ужинок. Колись Олександр Іванович вів лік і своїм пацієнтам, і проведеним операціям. Виходило, що кожен восьмий мешканець Зарічненщини пройшов через його руки і своїм життям та здоров'ям завдячує саме хірургу Ткачу.

- Я не звик у житті до пафосності, - каже Олександр Іванович, - але, повірте, надзвичайно приємно, коли підходить людина і каже: "Доктор, пам'ятаєте, ви робили мені колись операцію". Звісно, що запам'ятати всіх пацієнтів не можливо, та забути екстраординарні ситу-

ЛЮДИНА ПРОФЕСІЇ

адже цей рік для нас усіх ювілейний – 50 років від дня заснування цього освітнього закладу. Зараз поруч зі мною молоде покоління хірургів нашої лікарні. Тож, стараюсь свій досвід їм передати.

- Я прийшла на роботу в Зарічненську лікарню в той час, коли Олександр Іванович очолював хірургічне відділення, - говорить лікар-хірург Леся Флис. – Всьому, що зараз умію вчилася у нього, і не лише в області хірургії. Лікар Ткач – гарний вчитель життя. Поруч

показує результат. Тим, певне, і привабила мене. Часом, доводиться чути запитання: яку професію собі обрав би, якби не став хірургом? Відповіді на це питання так і не знайшов. Бо жодного дня в житті не пожалів, що йду цим шляхом. Правда, не мало подивувався, коли сини обрали собі цю спеціалізацію. Вони працюють зовсім в інших масштабах, обое в закладах обласного значення, та що головне – і Олександр (завідувач операційного блоку онкодеспансера), і Віктор (заві-

ації, а їх було за ці 50 літ не мало, свій перший операційний досвід - теж не випадає. Це все наміцно закар-бувалось в пам'яті.

- З чого почалось становлення хірурга Ткача?

- З вчителів. Я мав у житті чудових наставників, котрі вчили не лише професійно оперувати, а й різним життєвим мудростям. Чудову школу професійного зростання пройшов у якості хірурга міської лікарні в Павлодарі (Казахстан). Там вперше самостійно оперував, був асистентом при складних операціях на серці. Ще одна школа трудового досвіду – армія. Два роки служби у Марійському військовому госпіталі не пройшли марно. Саме там у мене був чудовий наставник, начальник хірургічного відділення Жданов Георгій Степанович. Йому завдячую, як нікому іншому.

- Олександр Івановичу, ви з такою повагою говорите про своїх вчителів, та за ці 50 років і самі, певне, маєте не одну сотню талановитих учнів?

- Звісно, що так. На Хмельниччині, Чернівецьчині в Рівному, Білорусі, Росії працюють нині мої учні – ті, хто проходив інтернатуру в Зарічненській райлікарні, і ті, хто навчався колись в Зарічненському медичному училищі. З нетерпінням очікую зустрічі колишніх випускників медучилища,

такої людини відчуваєш себе впевнено і спокійно.

- Навчання в медзакладі – одна справа, початок професійної діяльності – зовсім інша, - продовжує розмову ще один молодий хірург Сергій Чепура.

- Не в кожному підручнику віднайдеш те, що знає зі своєї практики Олександр Іванович. Тож, у буквальному розумінні слова, ходимо за ним по п'ятах. Як тільки щось викликає сумнів – відразу ж за порадою до Ткача. Мати поруч такого наставника – запорука професійного зростання.

Досвід хірурга Ткача складає понад шість тисяч операцій. В провінційній лікарні він оперував не лише банальні апендицити, хоча Олександр Іванович не втомлюється повторювати професійну істину, що саме апендицит - це найпростіша і водночас найскладніша операція. В його практиці – операції на серці, після ножових поранень живота, невідкладні оперативні втручання після тяжких аварій. Піввіку життя доценту заповнене боротьбою за людське здоров'я. Напередодні ювілею, 26 липня, хірург Ткач провів успішну чергову операцію куприкових епітеліальних ходів.

- Що головне для хірурга? – запитує лікаря.

- Результат. Хірургія тим і відмінна від інших медичних спеціальностей, що відразу

дувач відділення гнійної хірургії обласної лікарні) гідно продовжують лікарську династію Ткачів. Хочу відмітити, що зараз працювати тяжко. В тому плані, що медицина – пасинок у держави. Фінансування йде по залишковому принципу. Хворі ніяк не можуть звикнути до того, що все потрібно купувати. Колись назначив лікування, якщо назавтра медикаментів нема – медсестра вже по стійці “струнко” дає відповідь на те, чому не доставлені препарати з аптеки. Тепер думаєш, а чи спроможний буде пацієнт купити всі необхідні ліки. Сприймати такий стан справ надзвичайно тяжко, особливо, коли мова йде про людське життя.

На початку свого становлення хірург Олександр Ткач обрав собі девіз: “Прожити достойно”. Впродовж 50 років своєї професійної діяльності сповідує принципи моралі, лікарської етики. Олександр Іванович глибоко порядна, чесна людина. Він - совість лікарні, якій присвятив 48 років із ювілейних п'ятдесяти.

- Думав, попрацюю кілька літ в Зарічному і знайду десь ліпше місце. Не знайшов. Вірніше, не шукав. Зарічне стало другою батьківщиною. Тут моя молодість і зрілість, мій досвід, моє визнання, а загалом – і все моє життя.

Галина ГАВРИЛОВИЧ